De Leugens van Israël en het Zionisme

Omstreeks 50 jaar geleden riep David Ben-Gurion de staat Israël uit, kort daarop gevolgd door wat men in Israël vandaag de dag de "bevrijdingsoorlog" noemt. Voor iemand die enigszins bekend is met de geschiedenis van de zionistische staat komt dit over als een vreemde benaming, "bevrijdingsoorlog". Deze term impliceert namelijk onderdrukking van een volk in eigen omgeving door een vreemde macht, alwaar door middel van gewapende strijd een eind aan geprobeerd wordt te maken. Echter, van Joodse zijde werd deze oorlog gevoerd door de mensen van buiten het gebied waar de strijd plaats vond, en die zich in Palestina hadden gevestigd of wensten te vestigen. Deze mensen noemden zichzelf ook, overeenkomstig de realiteit, "kolonisten"; net zoals vandaag de dag de Joodse mensen die zich vestigen buiten de grenzen van het Israël van 1967 zichzelf "kolonisten" noemen. En waar het Joodse ras in Europa zeker onderdrukking ten deel was gevallen aan de hand van eerst de Katholieke kerk en later de Nazi's, het Joodse volk dat onder de hoede van de Khalifah verbleef in de Islamitische Staat, zij het in Palestina, hedendaags Turkije of Marokko, is dit altijd bespaard gebleven.

Maar wie over dergelijke feiten omtrent de oorsprong van de zionistische staat spreekt, de staat wiens “bevrijdingsoorlog" Palestina niet bevrijdde van een onderdrukker maar van haar oorspronkelijke bewoners – etnische zuivering, noemt men dat ook wel - wordt steevast beschuldigd van "antisemitisme" of "jodenhaat". Een hele geschiedenis wordt met deze termen witgewassen. Dit artikel is een vertaling van artikel geschreven door rabbijn Neuburger uit de Verenigde Staten voor www.jewsnotzionists.org, en dient om aan te tonen dat kritiek op de staat Israël niets met antisemitisme te maken heeft.
De Torah vertelt over de creatie van de eerste mens - zo legt de meest prominente Joodse commentator, Rashi, uit; en vertelt dat de aarde waarmee Adam werd gecreëerd niet van één plaats afkomstig was, maar uit verschillende delen van de wereld. Daarmee is de waardigheid van de mens niet afhankelijk zijn geboorteplaats, noch is het begrensd tot één gebied. De nobelheid of de waarde van iemand wordt niet gemeten door zijn of haar uitstraling naar buiten toe. Joden geloven dat Adam was gecreëerd als een evenbeeld van God en dat hij de gedeelde voorvader is van de gehele mensheid. In dit stadium van de menselijke geschiedenis is er geen plaats voor bevoorrechte mensen, die alles kunnen doen met andere mensen waar zij zin in hebben. Het leven van een mens is heilig en mensenrechten mogen, onder de mom van "nationale veiligheid" of enige andere reden, niemand ontkend worden. Niemand weet dit beter dan de Joden, die zo vaak en zo lang als tweederangsburgers zijn beschouwd. Sommige zionisten, echter, verschillen hierover van mening. Dit is begrijpelijk, omdat het Judaïsme en het Zionisme in geen geval hetzelfde zijn. Zij zijn tegenstrijdig en onverzoenbaar met elkaar. Als iemand een goede jood is, kan hij geen zionist zijn; als iemand een zionist is, kan hij geen goede jood zijn.

Meer dan 60 jaar heb ik nu reeds gestreden tegen het Zionisme, net zoals mijn vader voor mij dat deed. Daardoor ben ik vrij vertrouwd met dit onderwerp. Het volgende dat ik ga vertellen kan voor de personen die slechts de laatste tien of twintig jaar bij deze strijd betrokken zijn verrassend of zelfs shockerend zijn. Desondanks moeten deze kwesties helder en duidelijk worden uiteengezet, want indien de ziekte wat het Zionisme is niet nauwkeurig wordt gediagnosticeerd, kan deze niet genezen worden.
Te lang hebben degenen gekant tegen Zionisme zitten dagdromen en wensen. Om Zionisme te herkennen voor wat het is moet men op de hoogte zijn van Judaïsme, Zionisme - het tegengestelde en de negatie van het Judaïsme - en de Joodse geschiedenis. In de voor mij vrijgemaakte tijd, ga ik niet spreken over de handelingen

van de Zionisten; dezen worden voldoende behandeld door anderen. Als Jood wil ik het hebben over het feit dat Zionisme een opstand tegen God is, en verraad aan het Joodse volk.

Om te beginnen, enkele definities. Wie is een Jood? Een Jood is iedereen die een Joodse moeder heeft of zich heeft bekeerd tot het Judaïsme, overeenstemmend met de Halacha, de Joodse godsdienstige wet. Deze definitie alleen al sluit racisme uit. Het Judaïsme streeft bekering niet na, maar accepteert iedere bekeerling op basis van gelijkheid. Laten we kijken hoe ver dit gaat. Sommige van de meeste notabele en gerespecteerde rabbijnen hadden zich bekeerd tot het Judaïsme. Joodse ouders over de hele wereld zegenen hun kinderen voor de Sabbat en de feestdagen, en dit sinds verscheidene millennia. Als deze kinderen meisjes zijn, is de zegen: "moge God jullie laten zijn zoals Sarah, Rebecca, Rachel en Leah waren". Niet één van deze vrouwelijke stamhoofden zijn geboren als Joodse, ze hebben zich allen bekeerd tot het Judaïsme. Als de kinderen jongens zijn, luidt de zegen: "moge God jullie laten zijn zoals Ephraim en Menashe waren." De moeder van deze twee was een Egyptische vrouw en werd Joodse. Zij trouwde met Jozef. Mozes zelf, de grootse Jood die ooit leefde, trouwde met een Midianitse vrouw (de Midianiten zijn een Arabische stam, red.), die Joodse werd. Tot slot bevat de Tenach, het heilige schrift van de Joden, het boek van Ruth. Zij was niet enkel niet-Joods van afkomst, ook stamde zij af van de Moabiten, de traditionele vijanden van de Joden. Het boek beschrijft de bekering van Ruth tot het Judaïsme en wordt gelezen op de feestdag ter nagedachtenis van het geven van de Torah, "de wet". Dit is het Pentateuch (de vijf boeken van Mozes). Tegen het einde vindt het boek in Ruth de overgrootmoeder van koning David, de grootste koning die de Joden ooit hebben gehad.

Buiten de Zionisten, waren het enkel de Nazi's, die Joden als een apart ras beschouwden. En hiermee bewezen zij enkel de stompzinnigheid en de irrationaliteit van het racisme. Er was geen manier om te bewijzen of mevrouw Muller of meneer Meyer Joods waren of niet. De enige manier om vast te kunnen stellen of iemand al dan niet Joods was, was door de geloofsovertuiging van de ouders of de grootouders na te gaan. Tot zover deze op ras gebaseerde nonsens. Raciale trots is de ondergang geweest voor de Joden in het verleden, die verblind waren door hun eigen bekrompen chauvinisme. Dit brengt ons tot een tweede definitie. Bestaat er iets als een Joods volk? Zo ja, wat is hun missie? Laten wij dit volledig duidelijk maken: de joodse natie werd niet geboren en is niet ontstaan een generatie geleden aan de hand van een groep Zionisten. De Joodse natie ontstond op de Sinaï berg, toen de Joden de woorden spraken "laat ons doen en laat ons horen", waarmee zij de Torah, gezonden door God voor alle toekomstige generaties, accepteerden. Het "deze dag wordt u een volk", hoewel vandaag de dag nog steeds geldig, werd het duizenden jaren geleden reeds uitgesproken. Volgens de joodse traditie, zijn er zeven Noachide wetten die geldig zijn voor de gehele mensheid. Hiernaast zijn er de Tien Geboden die de basis vormen voor de ethiek en het gedrag voor al de aanhangers van de monotheïstische godsdiensten.
In aanvulling hierop zijn er 613 wetten die verplicht zijn voor joden, en iedere jood moet de wetten die van toepassing zijn op hem of haar, volgens de Halacha, volgen. Het uitvoeren van deze mitzvoth, bevelen, vormt de essentie van het Jood-zijn, en daarmee van het Joodse volk, en vormt hun overeenkomst met God. Op welke manier zijn de Joden het "uitverkoren volk"? Elke joodse man, om het even waar en op welk ogenblik, zegt wanneer geroepen om de Thorah te lezen: "Die heeft ons uitgekozen uit alle andere volkeren en ons Zijn Thorah gegeven." Het is op deze manier dat de joden zijn uitverkoren. Het Joodse volk is niet uitverkoren om te heersen over andere volkeren, niet voor veroveringen of oorlogvoering, maar om God en daarmee de mensheid te

dienen. "En de handen zijn de handen van Esau", is algemeen geïnterpreteerd geworden als dat tegenover "de stem is van Jacob" de handen staan van Esau, als symbool voor geweld. Fysiek geweld is dus geen traditie of gewoonte van de Joden. De taak waarvoor de Joden zijn uitverkoren is niet om een voorbeeld te stellen van militaire superioriteit of technische vooruitgang, maar om het streven naar morele perfectie en geestelijke zuiverheid. Van al de misdaden van Zionisme is de ergste en meest fundamentele misdaad, degene die alle andere verklaart, het feit dat het de Joden van hun God heeft gescheiden; het goddelijk verbond nietig heeft verklaard; en dat het door de "moderne" staat met haar frauduleuze soevereiniteit de verheven en nobele idealen van het Joodse volk vervangen heeft.

De manier om vele Joden en teveel niet-Joden te misleiden is het misbruik door Zionisten van namen en symbolen heilig in het Judaïsme. Zij gebruiken de heilige naam Israël voor hun zionistische staat. Zij hebben hun fonds voor aankoop van landbouwgrond de naam gegeven die refereert naar de beloning op vroomheid, goede daden en vrijwilligerswerk. Als symbool van staat hebben zij de menorah gekozen. Wat een schijnheiligheid, wat een perversie om het Israëlische leger te laten strijden onder een symbool dat door de Tenach (ter gelegenheid van een vorige terugkeer naar het beloofde land) is uitgelegd als "niet met strijdkrachten en niet met kracht, maar in mijn geest, zegt de Heer der gastheren." De beruchte stichter van het politieke Zionisme, moge zijn naam worden vervloekt, die zijn eigen Joods-zijn enkel ontdekte in reactie op het antisemitisme getoond tijdens de Dreyfus rechtszaak in Frankrijk, kwam met verschillende oplossingen voor het door hem genoemde "Joodse probleem". Op een gegeven moment stelde hij voor om de Joden te vestigen in Oeganda. Op een andere moment stelde hij voor om hen te laten bekeren tot het Katholicisme. Als laatste stootte hij op het idee voor een "Judenstaat", een exclusief Joodse staat. Dus vanaf het begin was het Zionisme het resultaat van antisemitisme; en inderdaad, beiden vallen volledig overeen te stemmen want Zionisten en antisemieten hadden (en hebben) een gemeenschappelijk doel: alle Joden van hun plaatsen halen en huisvesten in een Zionistische staat. Ze ontwortelen de Joodse gemeenschappen die honderden, zelfs duizenden jaren hebben bestaan. Trouw aan de Zionistische staat wordt gelijkgesteld aan trouw aan God; en de staat werd gemaakt tot een modern "gouden kalf". Het geloof in de Torah en in het vervullen van de godsdienstige verplichtingen wordt door de Zionisten gezien als een privé aangelegenheid, en niet een verplichting voor elke Jood of voor het Joodse volk. Zionisten onderwerpen de goddelijke wetten aan de mening van partijen of de meerderheid van stemmen in het parlement, en ze bepalen hun eigen normen voor wat betreft moraal en ethiek. Niet de stichter van het Zionisme en niet één van de eerste ministers van de zionistische staat geloofden in de goddelijke oorsprong van de Torah, noch in het bestaan van God. Al de eerste ministers waren lid van een partij, die zich vanuit principe verzette tegen religie, en die de Bijbel als een document van traditionele folklore zag, waarvan de goddelijke oorsprong wordt ontkend. En toch baseren deze zelfde Zionisten hun aanspraak op het Heilig Land op dezelfde Bijbel, waarvan zij de goddelijke oorsprong ontkennen. Tegelijkertijd vergeten zij uit gemakzucht het Joodse feestgebed: "en voor onze zonden zijn wij verbannen uit ons land" en ontkennen het feit dat de huidige verbanning van het Joodse volk een goddelijk bevel is en dat het Joodse volk noch bevolen, noch toegestaan is om het Heilig Land te veroveren of te regeren voor de komst van de Messias. Uiteraard erkennen de Joden wel een speciale spirituele banden met het land dat zij Eretz Yisrael noemen. Dit vermelden zij elke ochtend, middag, avond en nacht en Zion en Jeruzalem in hun gebeden, en ook zal geen enkele Jood aan tafel gaan zonder ditzelfde te doen. Voor de Jood is de grond van het Heilig Land verschillend van de grond van elders op de aarde; tijdens het gebed zal zijn gezicht naar Jeruzalem gericht zijn, waar hij zich ook bevindt.

Mogen leven in het Heilig Land of daar begraven worden, is altijd gezien als een grote beloning. Deze liefde voor het land en het Joodse verlangen naar een terugkeer ernaar en naar de komst van de Messias is ontelbare malen misbruikt geworden tijdens de laatste 2000 jaar.

Het Zionisme heeft verschillende voorlopers gehad, iedere waarvan een vloek was voor de Joden. Van Individuen die zichzelf de Messias noemden en de Messiaanse bewegingen afkondigden deden al deze tijd geregeld van zich spreken; van het Romeinse tijdperk, door de middeleeuwen tot de tijd van de moderne Zionisten. Velen van deze pseudo-Messiasen deden zich voor als rabbijnen of als nationale leiders. Hoewel sommigen van hen uiteindelijk andere godsdiensten verkondigden, slaagden sommigen erin tijdelijk - anderen voor langere perioden - de Joden, rabbijnen en volledige Joodse gemeenschappen te misleiden. Allen werden ter zijner tijd ontmaskerd en herkend als bedriegers; zij die in deze mensen hun hoop hadden gevestigd vonden enkel teleurstelling en maar al te vaak rampspoed. In een vroeg stadium van de ontwikkeling van het moderne Zionisme werd de Mizrachi opgericht, een organisatie van zogenaamde godsdienstige Zionisten die trachtten hun geloof in overeenstemming te brengen met de politiek van het Zionisme. Dit leidde tot constante conflicten tussen de eisen van de goddelijke wetgeving en de eisen van het Joodse nationalisme. Tijdens zionistische congressen werden de Mizrachi meestal weggestemd, en diende duidelijk enkel om de Zionistische beweging een vals religieuze aura te verschaffen. Wanneer het voor eigenbelang noodzakelijk was, werden deze "religieuze" medereizigers door de Zionistische regering gebruikt om de nationale eisen met een "religieuze" bevoegdheid te rechtvaardigen. In de Zionistische staat is de Nationale Religieuze Partij is altijd goed beloond geworden voor haar goedkeuring aan nationalistische maatregelen en bepalingen, ofwel door beloningen van financiële aard of in de vorm van ministeriële of andere regeringsposten. Het chauvinisme van deze religieuze Zionisten overschreed vaak dat van de andere Zionisten, en werd altijd verwoord met religieuze termen - een voornaam voorbeeld van de misbruik van het geloof. Het bedrieglijke van deze "religieuze" Zionisten werd tijdens het afgelopen jaar aangetoond, toen onthuld werd dat twee van hun wereldleiders voor miljoenen dollars aan diefstallen hadden gepleegd.

In 1912 werd op de Duits-Poolse grens een Joodse wereldorganisatie opgericht met als specifieke doel de bestrijding van het Zionisme. Deze organisatie, Agudath Israël oftewel "Unie van Israël", was er om de werkelijk Joodse mensen van de wereld te vertegenwoordigen en om de onrechtvaardigheid en onjuistheid van de eisen van de Zionisten te ontmaskeren. Van overal sloten rabbijnen zich aan bij Agudath Israël, evenals massa's opmerkzame joden. In Wenen en Marienbad werden antizionistische conventies gehouden. In landen zoals Polen zaten Agudisten in het parlement. Onder leiding van de Agudath kregen meer dan 50 jaar geleden de joden in het Heilige Land die zich verzetten tegen Zionisme van Groot-Brittannië, de de facto heerser in Palestina toentertijd, in schrift de toestemming te verklaren dat ze zich niet vertegenwoordigd wensten te laten zijn door Zionistische organisaties of groeperingen, vooral door de quasi-overheidsorganisaties zoals de "Nationale Raad". Kort hierna begon Jacob de Haan, een gerespecteerd voormalig Nederlands diplomaat en de Palestijnse leider van Agudath Israël, gesprekken met de Arabische leiders in een poging de oprichting van een staat waarin Joden en Arabieren dezelfde gelijke rechten zouden hebben te realiseren. Hij hoopte hiermee de stichting van een Zionistische staat in het gebied te voorkomen. Ondanks doodsbedreigingen zette de Haan, welbekend met de gevaren die een Zionistische staat met zich mee zou brengen, zijn gesprekken en onderhandelingen voort. Op de vooravond van zijn vertrek naar Groot-Brittannië in 1924, om de autoriteiten aldaar te ontmoeten, werd hij bij terugkeer van het avondgebed in het

centrum van Jeruzalem vermoord door de Haganah, Zionistische paramilitairen. Deze vrome en vooruitziende jood gaf meer dan een halve eeuw geleden zijn leven voor de strijd die hij hoogstnoodzakelijk achtte, op een moment waarin een groot gedeelte van de wereld nog steeds blind en doof was voor de moeilijkheden en problemen die een toekomstige Zionistische staat met zich mee zou brengen. Als gevolg van dergelijk terrorisme en de toenemende Zionistische druk begon Agudath Israël te verzwakken en compromissen te sluiten. Tijdens de Nazi periode sloot het overeenkomsten en maakte het afspraken met de Zionisten, ondanks het feit dat het principieel de taak had te strijden tegen het Zionisme. Na de oprichting van de Zionistische staat brak Agudth Israël met haar verleden en nam het deel aan de Zionistische overheid op regeringsniveau, en verkoos het Agudisten in het Zionistische parlement. Nog steeds bewerend een anti-zionist te zijn stichtte Agudath Israël een netwerk van "onafhankelijke" scholen in het Heilig Land; maar vandaag de dag komt een overweldigend deel van het budget van deze scholen van de Zionistische regering.

In reactie op deze ontwikkelingen verlieten de Joden die de strijd met het Zionisme zonder compromissen wilden voortzetten de Agudath Israël. Zij richtten zelf de Neturei Karta op, gebruik makend van een uitdrukking in het Aramees met de betekenis "bewakers van de stad", oftewel de stad Jeruzalem. Op haar beurt werd de Neturei Karta een wereldwijde beweging die op sommige plaatsen bekend is als "de vrienden van Jeruzalem". De grootste leider van Neturei Karta was rabbijn Amram Blau, een geïnspireerd en toegewijde man, wiens medeleven geëvenaard werd enkel door zijn moed. Hij kon niet zwijgen in het aanzicht van onrecht, immoraliteit of schijnheiligheid. Hij was geliefd bij de Joden en gerespecteerd onder de Christenen en de Moslims. Hij werd geboren in Jeruzalem en heeft nooit van zijn leven het Heilig Land verlaten. In zijn schrijven benadrukte hij vaak dat de Joden en de Arabieren in harmonie hadden geleefd tot de komst van het politiek Zionisme. Rabbijn Blau werd uiteindelijk gevangen genomen in Jeruzalem, niet door de Ottomaanse regering, de Britten of de Arabieren, maar door de Zionisten. Wat was zijn misdaad? Hij verdedigde met volle inzet en eerlijkheid, zonder zijn eigen veiligheid in acht te nemen, het heilige karakter van de stad Jeruzalem tegen "vernieuwing" en aantastingen door de Zionisten. Hij vocht voor de heiligheid van de Sabbat, stond op tegen de weg richting onfatsoenlijkheid en onzedelijkheid die werd ingeslagen onder het Zionisme. Hij keurde onophoudelijk de oprichting van een Joodse staat voor de komst van de Messias af, en noemde het schandelijk en godslastering. Onder zijn leiding verklaarde Neturei Karta jaar na jaar de legitimiteit van de Zionistische staat of de geldigheid van haar wetten niet te erkennen.

Tijdens de eerste periode van de oorlog tussen de Zionistische staat en de Arabieren gingen de rabbijnen van Neturei Karta naar de frontlinies, een witte vlag dragend, om te verklaren dat zij geen deel wilden uitmaken van deze oorlog en dat zij absoluut tegen de oprichting van de Zionistische staat waren. In zijn laatste verklaring betreurde rabbijn Blau de daden van de Zionisten tegenover de Moslims en de Christelijke Palestijnen, en de zware schade die de Zionisten de Joden aandeden in hun pogingen "een koninkrijk van priesters en een heilige natie" te veranderen in een moderne staat, die iedere spirituele basis miste, gebaseerd was op chauvinisme, gebouwd op bezettingen en steunde op militaire macht. "Het aantal van jullie steden, maakt jullie goden," donderde de profeet Jeremiah naar de chauvinisten en de afgod houdende Joodse regering van vandaag. De Zionisten vestigden een nieuw status-quo en breidden hun positie uit door nieuwe vestigingen te bouwen in de gebieden die zij bezetten sinds 1967. In zijn laatste verklaring hekelde Rabbijn Blau de Verenigde Naties hevig vanwege haar erkenning van de Zionistische staat, daarmee de Zionisten nooit eerder gerealiseerde aanzien en macht gevend. Het is hoog tijd dat de antizionistische naties

luisteren naar hem en aandacht schenken aan zijn pleidooi, deze grote fout ongedaan maken en deze noodlottige ongerechtigheid verbeteren. Het is bekend dat er geen actie werd ondernomen voor de verbanning van de Zionistische staat, uit vrees voor de terugtrekking van de financiële steun aan de VN. Laat de staten die weerstand bieden aan het Zionisme, die rijk zijn geworden tijdens de laatste generatie, tonen dat zij menen wat zij zeggen door aan te bieden in de eventuele financiële verliezen voor de VN tegemoet te komen. Zodat de lidstaten kunnen stemmen met hun geweten, zonder angst te hebben of geïntimideerd te worden. Er zijn eerdere tijden geweest in de Joodse geschiedenis, zoals vertelt in de Bijbel, wanneer de menigte werd misleid en enkel een minderheid van Joden zich vastklampte aan de missie van de Joden. Een van de eerste gelegenheden was de aanbidding van het gouden kalf. Helaas zien we vandaag een herhaling hiervan, waar de Zionistische staat het object van aanbidding is geworden.
Tot het verschijnen en het groeien van het politiek Zionisme werden de Joodse leiders gekozen op grond van hun vroomheid, eerlijkheid, studies en hun liefde voor rechtvaardigheid en medelijden. Vandaag de dag doen dikwijls zogenaamde Joodse leiders, op basis van de Joodse wetten en tradities totaal ongeschikte mensen, verklaringen en nemen besluiten namens alle Joden. Dit is in het bijzonder zo in de Verenigde Staten, waar de grootste Joodse gemeenschap van onze tijd gevestigd is. Ik zal nooit de opmerking van een vrouw uit Oklohoma kunnen vergeten:

"Is het jodendom van vandaag niet geweldig? Het enige wat je moet doen is geld geven."

Zelfs bij zijn dood wees rabbijn Blau de Zionisten, die altijd beweerden dat de Neturei Karta een niets beduidende sekte was met slechts een paar honderd zielen, terecht. Zelfs toen rabbi Blau twee jaar geleden op een vrijdag stierf te Jeruzalem, namen enkele uren nadien niet minder dan 22.000 mensen deel aan zijn begrafenis.
Iedere keer in het verleden zijn de misleiders van de Joden uiteindelijk aan de kant gezet. Enkel zij die de geldigheid van de Torah, de Talmud (de geschreven en de gesproken wetten) en de Halachah respecteerden en die weerstand boden aan de oproerstokers, bleven over. Naturei Karta volgt hen in deze traditie. Zij gaan verder als de levende afwijzing van het Zionisme. In onze tijd spreken zij in naam van de werkelijke Joden, zij die niet misleid zijn door het Zionisme. Tijdens de Romeinse bezetting van het Heilige Land waren er Joden die op basis van nationalisme en raciale trots overtuigd waren dat zij geen oorlog konden verliezen. Zij konden het, evenals de huidige Zionisten, niet eens worden over welke vorm van compromis of regeling dan ook en waren vastberaden om te strijden tot het einde. Op dat moment, hoewel dit bijna 2000 jaar geleden was, koos de meest vooraanstaande rabbijn, rabbijn Yochanan ben Sakkai, een andere weg. De militaire avonturiers voorkwamen dat hij het belegerde Jeruzalem kon ontkomen om met de Romeinen te onderhandelen. Hierop liet de rabbijn zich door zijn volgelingen in een doodskist naar het Romeinse hoofdkwartieren dragen. Hij zei tegen de Romeinen dat de Joden geen behoefte hadden aan een leger, noch aan wapens. Hij vroeg toestemming een yeshiva, een Joodse religieuze school, te mogen oprichten te Yavneh. Het was deze religieuze school die het Judaïsme en de identiteit van de Joden weerbaar maakte en voort deed leven, en niet de militairen of de generaals van die tijd.

Het moet duidelijk worden gemaakt dat niet alle Joden Zionisten zijn, en dat niet alle Zionisten Joden zijn. De motieven van sommige niet-Joodse Zionisten zoals bijvoorbeeld Lord Balfour en generaal Smuts waren op zijn minst twijfelachtig. Bij het begin van de Zionistische beweging, waren een aantal van de meest welbespraakte en fervente Zionisten Christelijke geestelijken, vooral "fundamentalisten", die het Zionisme toejuichten als een belangrijke "geestelijke" beweging die ze als verwezenlijking van een

goddelijke profetie zagen. Zij dienden tevens, en op beduidend wijze, het Zionisme. Een van de basis doelstelling van het Zionisme is de aliyah, de immigratie naar de Zionistische staat van alle Joden uit alle landen. Desondanks zijn de laatste jaren honderdduizenden Israëli's geëmigreerd vanuit het Zionistische paradijs. De Amerikaanse Joden hebben "gestemd met hun voeten" en hebben ervoor gekozen om niet te emigreren naar Israël. Deze Joden beseffen dat eigenlijk de Zionistische staat niets meer is dan een gigantisch getto. De Amerikaanse Joden zijn gemobiliseerd om, in plaats van hulp te verlenen aan de Joodse gemeenschappen in de rest van de wereld, de Zionistische staat te helpen. Dit maakt de Verenigde Staten de werkelijke en grootste bron van de macht en invloed van de Zionistische staat. Voor hun veiligheid steunen de Zionisten, naar de ware aard van hun beweging, op de technische superioriteit van het afschrikwekkend militair apparaat dat, grotendeels, door de VS werd verstrekt.

Niets zou verder zijn van de ware idealen van de Joden. In de eerste plaats is het Joodse volk uitverkoren omdat: "jullie de besten zijn van alle naties". Zoals de Psalm zegt: "zij vertrouwen op voertuigen en op paardenkracht, maar wij roepen de naam van de Eeuwige aan, onze God." Een essentieel punt verdient een vermelding. Een voormalige voorzitter van de Wereld Zionisten Organisatie heeft uitdrukkelijk verklaard dat een Zionist onvoorwaardelijk trouw is verschuldigd aan de Zionistische staat. In geval van twist moet de eerste loyaliteit van een Zionist aan de Zionistische staat zijn. Volgens de Joodse wet echter, is een Jood trouw en loyaliteit verschuldigd aan het land waarvan hij een burger is. Natuurlijk, is geen enkele gelovige jood trouw of loyaliteit verschuldigd aan de Zionistische staat die afgekeurd word door de vooraanstaande rabbijnen uit onze tijd.

Het is niet mijn doel om te detailleren hoe met het Zionisme omgegaan zou moeten worden. Laat me echter verklaren dat de geïsoleerde of spontane acties tegen individuen of de loutere acceptaties van de VN-resoluties geen efficiënte middelen zijn om een einde te maken aan het Zionisme. Laat me ook verklaren dat in eerste instantie de strijd tegen het Zionisme niet aan de kusten van de Middellandse zee moeten worden gevochten maar in het machtigste bolwerk van het Zionisme; de Verenigde Staten.
Als Amerikaanse staatsburger betreur ik het feit dat onze overheid en onze politici een houding hebben aangenomen die in volledige tegenspraak is met de raad van de vader van ons land, George Washington. In plaats ons te weerhouden van bezigheden met buitenlandse entiteiten en het sluiten van permanente overeenkomsten buitenlandse krachten, heeft de macht in Washington Zionisme met heel het hart omhelsd. Het resultaat is dat wanneer om het even welke natie, om het even welke kritiek op de Zionistische staat uit of om het even welk verzet tegen het Zionisme heeft, door de VN als strafbaar wordt neergezet. De volgzame Amerikaanse media heeft het lef niet om zich uit te spreken tegen deze absurditeit. Helaas, tot nu toe kan men ieder jaar de invloed van het Zionisme in de Verenigde Staten zien groeien. Dit feit heeft ontwikkelingen en gebeurtenissen mogelijk gemaakt die tien jaar geleden niet denkbaar waren. Vandaag de dag vraagt het heel veel moed om weerstand te bieden aan het Zionisme in de Verenigde Staten. Ook tijdens de Tweede Wereldoorlog was er veel moed nodig om een antifascist te zijn in Italië en een anti-Nazi in Duitsland. Maar op lange termijn zal ook het Zionisme niets meer zijn dan een beweging die voorbijgaat in de lange geschiedenis van het Joodse volk in de wereld.

Laten wij vertrouwen putten uit de zekerheid dat uiteindelijk vooroordelen, haat en onrecht zal verdwijnen; dat de voorspelling zal uitkomen en alle volkeren van de wereld deel zullen nemen aan de pelgrimstocht naar Jeruzalem, want "Mijn huis zal een huis van gebed zijn voor alle volkeren van de hele wereld."